

Ella Risbridger

DE
GEHEIME
DETECTIVES

Vertaald door Sabine Mutsaers

FONTAINE UITGEVERS

Hoofdstuk 1

EEN EIGENAARDIG DING

Week 1

CALCUTTA, GOLF VAN BENGALEN, DE LACCADIVEN,
DE ARABISCHE ZEE

Isobel had vanaf het allereerste begin een hekel aan Letitia.

Dat was niet omdat Letitia een hekel had aan Isobel, ook al was dat waarschijnlijk wel zo.

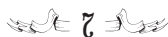
Iedereen had een hekel aan Isobel, misschien omdat ze zelf een hekel had aan vrijwel iedereen.

Isobel beschouwde mensen bijna als een andere soort. Ze hielden zich aan regels die Isobel nooit had geleerd; alsof ze allemaal de pasjes van een dans kenden waarvan Isobel zelfs nooit de muziek had gehoord. Ze keken elkaar te lang aan. Ze logen zonder reden. Ze wisten allemaal hoe ze met elkaar moesten omgaan, op een manier die Isobel onbekend was, en ze had een hekel aan hen allemaal. In ieder geval aan de mensen die ze kende – al had ze nooit erg veel mensen gekend, en al helemaal niet veel mensen van haar eigen leeftijd. Er waren maar heel weinig anderen geweest aan Steel's Way.

Steel's Way was de straat waar het huis stond waar Isobel tot voor kort had gewoond, net buiten Calcutta.

'Jij bent Isobel Petty,' had Letitia gezegd toen ze elkaar voor het eerst ontmoetten. 'En ik ben Miss Letitia Hartington-Davis.' Ze zei het op een toon alsof Isobel haar zou moeten kennen.

Ze sprak haar naam uit als 'Le-TIES-ja' en Isobel vond het maar raar klinken. Een beetje alsof ze moest niesen. *Le-TIES-ja. Le-TIES-ja! Gezondheid.*

Dat was op de kade in Calcutta geweest, waar ze klaarstonden om aan boord te gaan. ‘Ik ben tien jaar. Jij bent net zo oud als ik.’

‘Nee hoor, ik ben elf,’ zei Isobel. Dat zou haar boven Letitia moeten plaatsen, vond ze, maar het viel niet mee om je superieur aan Letitia te voelen. Letitia was heel kalm en beheerst, ze was lang voor een tienjarige en heel slim, en dat wist ze zelf ook. Ze was bovendien – dat zag zelfs Isobel – een kind dat bij anderen in de smaak viel. Grote mensen vonden haar leuk, en dat was een van de redenen dat Isobel haar níét leuk vond. Isobel zelf was niet het type dat grote mensen graag mochten. Dat wist ze maar al te goed. Aan Isobel was alles verkeerd: ze was slordig, ze had een streng gezicht en haar wangen waren niet roze of goud of bruin maar wit-gelig, alsof ze onder een boomstam vandaan was gekropen in plaats van opgegroeid in de fijne Indiase zon.

Haar gezicht was verkeerd, haar manieren waren verkeerd en haar kleren waren ook verkeerd. Haar zwarte jurk, die netjes had moeten zijn, was op de een of andere manier te strak en tegelijkertijd te wijd. De stof was onzorgvuldig gekozen van het einde van een rol die in de zon had gestaan, zodat de jurk op sommige plekken (waar de stof in de schaduw had gestaan) echt zwart was en op andere plekken (verschoten door het licht) een beetje bruinig. Dat in combinatie met haar gelaatstrekken – de ogen wat te groot en te rond voor haar gezicht; de neus en de kin een beetje te scherp – gaf haar iets van een huiskraai. En Isobel wist dat.

Bij de notaris was het nog niet zo erg geweest, maar het was wel vrij vreselijk in het huis van de priester waar ze daarna had gelogeed, en het werd nóg erger zodra ze de familie Hartington-Davis ontmoette. Kolonelsvrouw Hartington-Davis was een keurig verzorgde dame, en ze zag haar kinderen ook graag keurig verzorgd. Het jongetje – Horatius – droeg voor de boottocht een blauw matrozenpakje.

En natuurlijk droeg ook Letitia gepaste kleding. Die dag was dat een jurk van witte mousseline met blauwe strikken op het lijfje, en een grote witte strohoed met brede rand. Ook op de hoed zaten blauwe strikken, net als op Letitia's schoenen en in het puntje van haar lange lichtblonde vlecht.

Mensen vonden Letitia's haar heel mooi, wist Isobel. Mevrouw Hartington-Davis borstelde het elke morgen: honderd slagen met twee glimmende zilveren haarborstels. Isobel borstelde haar haar zelf, maar dat was donker en heel dun en het klitte snel.

Isobels moeder had ook zulk haar gehad. Isobels moeder was buitengewoon mooi geweest: ze droeg japonnen met veel kant en had enorme blauwe ogen, en Isobel zag haar vroeger nauwelijks. Isobel had in het ene gedeelte van het huis aan Steel's Way gewoond en haar vader en moeder in het andere. Het huis aan Steel's Way was groot en wit, helemaal gelijkvloers, en het werd aan alle kanten omringd door heel groene heuvels met theeplantages en slangen.

Isobel woonde daar met haar *ayah*, haar kindermeisje. Ze hield niet van haar ayah – tegen de tijd dat ze tien werd, had ze al zes of zeven verschillende gehad – maar ja, ze hield eigenlijk van niemand. Haar vader en moeder woonden apart van haar, in een wereld van kaarslicht en wijnglazen en dansavondjes. Toen Isobel klein was had ze het heerlijk gevonden om weg te glijpen van haar ayah, zich te verstoppen en toe te kijken. Haar moeder was in haar ogen een soort prinses, een sprookjesprinses met diamanten om haar pols en om haar hals.

'Eigenaardig dat dat kind zo donker is terwijl u lichtblond bent, mevrouw Petty,' had iemand ooit tegen Isobels moeder gezegd, lang geleden, in een ander leven. Isobel zat toen verstopt onder de eettafel. Isobels moeder had afwezig geantwoord: 'Ach, het is sowieso een eigenaardig ding.' En de man en Isobels moeder hadden allebei gelachen en waren de tuin in gelopen om

naar de bloeiende hibiscus te kijken. *Ik ben een eigenaardig ding*, dacht Isobel bij zichzelf, *ik ben een eigenaardig ding*. En ze wist dat haar moeder dat niet lief bedoelde. Maar nu was Isobels moeder dood. Net als haar vader.

Ze waren doodgegaan en Isobel was alleen achtergebleven in de bungalow in de heuvels, maar dat was iets waar ze liever niet over nadacht. Er was ook een slang geweest – klein en bruin en nieuwsgierig – en ze had de slang leuk gevonden. Ze miste de slang.

Hoe dan ook, uiteindelijk was iemand haar komen halen om haar mee te nemen naar Calcutta, en nu zat ze dus op een schip met de familie Hartington-Davis.

Dat was omdat er domweg niemand anders was geweest die haar naar Engeland kon brengen. Dat had de notaris gezegd. Isobel had de notaris bijna aardig gevonden. Bijna. Hij kwam op haar over als iemand die de waarheid vertelde. Haar ouders waren dood, er was in India niemand meer om voor haar te zorgen, dus zou ze naar Engeland gaan. Er was niemand die zich over haar kon ontfermen op de boot naar Engeland, dus zou ze worden toevertrouwd aan een verstandige mevrouw die zelf ook kinderen had: kolonelsvrouw Hartington-Davis. Dat alles had hij precies zo aan Isobel verteld, de ene zin na de andere, keurig en duidelijk. Ze zou verstuurd worden als een pakketje, naar het Engelse adres op de voorkant en met het Indiase adres op de achterkant. Ze kreeg een etiket opgeplakt, al even keurig en duidelijk, om zo van de ene plek naar de andere verzonden te worden. Ook daar had Isobel niets op tegen gehad.

Althans, ze had er niets op tegen gehad dat de notaris het recht voor z'n raap vertelde. Het plan op zich zag ze niet bepaald zitten. En kolonelsvrouw Hartington-Davis zag ze al helemaal niet zitten.

Mevrouw Hartington-Davis zou een knappe vrouw geweest zijn als ze niet steeds hilde. Ze droeg chique kleren en had net

als Letitia lichtblond haar dat glansde van het borstelen, maar haar gezicht was altijd vlekkerig, en haar haar zat vaak een beetje door de war omdat ze haar handen er steeds doorheen haalde. Ze haalde haar handen door haar haar wanneer ze hoofdpijn had. Ze had vaak hoofdpijn. Dat kwam doordat ze haar man miste, de kolonel aan wie ze haar titel ‘kolonelsvrouw’ dankte, de man die in India achterbleef zonder haar, en zonder de kinderen. Zij ging de kinderen naar een kostschool brengen.

‘Wil je wel naar een kostschool?’ vroeg Isobel aan Letitia. ‘Ik zou niet eens naar schóól willen.’ Maar Letitia stak alleen maar haar neus in de lucht en zei dat het waarschijnlijk beter was om naar kostschool te gaan dan naar de plek waar Isobel naartoe ging.

Isobel ging bij haar oom wonen, als ze ooit in Engeland aankwamen. Isobel was nog nooit in Engeland geweest, en het was nog heel ver weg. Zeker drie weken, zelfs als ze flink zouden doorvaren. Isobel hoopte dat ze niet flink zouden doorvaren. Engeland klonk heel koud en onaangenaam, en haar oom klonk nog erger.

Engeland, de oom en de regen. Een nieuw leven. Dat had de notaris gezegd, en kolonelsvrouw Hartington-Davis ook.

Het eerste leven – met ayah, in de heuvels – was een bepaald soort bestaan geweest, en het volgende – met die oom, in de regen – zou een ander soort zijn. En daartussenin zat dit: drie weken op het schip *Marianna*. Drie weken met de familie Hartington-Davis. Drie weken op de grenzeloze, eindeloze oceaan, die zich naar alle kanten uitstreckte tot aan de hemel.

Aan boord van het schip was vrijwel niets te doen. Daar had Isobel geen moeite mee, ze was het gewend om niets te doen te hebben. Thuis aan Steel’s Way was nooit veel te doen geweest.

Ooit, lang geleden, had ze een ayah gehad die haar verhalen vertelde. Dat had ze leuk gevonden. Maar de ayah was vertrok-

ken toen Isobel nog best klein was, een meisje van vijf jaar, en de volgende ayah had nooit verhalen verteld. Isobel hield van verhalen over dingen die echt gebeurd waren. Ze wilde het fijne weten van alles wat er gebeurde, dat was de reden dat ze een notitieboekje had.

Ze nam haar notitieboekje overal mee naartoe en schreef er alles in op. Ze noteerde wat er allemaal gebeurde, en wat ze allemaal zag. Isobel was een erg opmerkszaam kind: ze was goed in het zién van mensen, en ze was nog beter in het maken van aantekeningen over wat ze had gezien. Ze vond het leuk om naar de dingen te kijken en ze te benoemen, ze vond het leuk om te zien wat mensen deden en dat in woorden om te zetten. Het maakte alles makkelijker te begrijpen.

Voorlopig bewaarde ze haar notitieboekje in de bovenrand van haar onderbroek, onder haar jurk. Dat leek haar veiliger, in elk geval tot ze precies wist wat voor mensen de Hartington-Davisjes waren. Of liever nog, dacht ze, tot ze wist wat voor mensen er verder nog aan boord waren. In het huis aan Steel's Way had niemand zich veel van haar aangetrokken, maar ze wist niet hoe het aan boord van de *Marianna* zou zijn. Het liefst was ze ergens in haar eentje gaan zitten om direct alles op te schrijven over het schip, maar ze zag al meteen dat dat lastig zou worden aan boord.

'Gaan jullie maar fijn samen spelen, meisjes,' zei mevrouw Hartington-Davis op de eerste ochtend.

'Ik speel niet,' zei Isobel.

'Alle kinderen spelen,' zei mevrouw Hartington-Davis.

'Ik niet,' zei Isobel. Ze waren op hun kamer, die mevrouw Hartington-Davis 'de passagiershut' noemde. Er was een patrijspoort en er stonden twee bedden, die kooien genoemd werden – één voor Letitia en één voor Isobel – en er was een deur naar de kamer van mevrouw Hartington-Davis, die ze deelde met Horatius.

Mevrouw Hartington-Davis had die nacht gehuild – Isobel had haar gehoord – en vanochtend had ze meteen al hoofdpijn, wat betekende dat ze niet naar de eetzaal konden voor het ontbijt.

Ze hadden de avond ervoor ook niet in de eetzaal gegeten. Heel irritant was dat. Hoe moest Isobel nou ontdekken wie er aan boord waren als ze nooit naar de eetzaal gingen? Gisteravond hadden ze niets anders gedaan dan aan boord gaan en wat eten in hun hut, en meteen na het avondmaal had mevrouw Hartington-Davis hun opgedragen hun nachtjapon aan te trekken en naar bed te gaan.

Het was een verschrikkelijk gedoe geweest om alle knoopjes van de nieuwe jurk zelf los te maken, en nog meer gedoe om ze vanochtend weer dicht te doen, maar het was Isobel gelukt. Ze was best trots op zichzelf.

‘Letitia houdt wel van spelen, hè Lettie?’ Mevrouw Hartington-Davis, die niet van plan was het onderwerp te laten rusten, was bijna klaar met Letitia’s vlecht.

‘Waarom doet u haar haar?’ vroeg Isobel.

‘Wat zeg je, liefde?’ Mevrouw Hartington-Davis luisterde niet echt naar Isobel.

‘Waarom doet haar ayah haar haar niet?’

‘Wat is een ayah?’ vroeg Horatius vanaf de vloer.

‘Dat is degene die je haar doet,’ zei Isobel tegen Horatius. ‘Degene die voor je zorgt.’

‘Mammie zorgt voor mij,’ zei Letitia zelfvoldaan.

‘En voor mij,’ zei Horatius.

‘Lettie heeft geen ayah,’ zei mevrouw Hartington-Davis.

‘Ik nu ook niet meer,’ zei Isobel. ‘Zij is ook dood.’

Mevrouw Hartington-Davis wierp haar een geschrokken blik toe. *Ze vindt me een eigenaardig ding*, dacht Isobel. *Of nog iets ergers.*

‘Overleden, bedoel je,’ zei mevrouw Hartington-Davis tegen Isobel.

‘Overleden?’ vroeg Isobel.

‘De ayah is overleden,’ zei mevrouw Hartington-Davis op ferme toon. ‘Heengegaan.’

‘Waarheen gegaan?’ vroeg Isobel.

‘Isobel,’ zei kolonelsvrouw Hartington-Davis, ‘niet zo brutaal alsjeblijft.’

‘Ik doe niet brutaal. Ze is nergens heen gegaan, ze is gewoon dood.’

‘Het is niet beleefd om “dood” te zeggen,’ zei Letitia.

‘Luister niet naar haar, Letitia,’ zei kolonelsvrouw Hartington-Davis. ‘Luister alsjeblijft niet naar haar.’

‘Ik hoor het toch,’ zei Letitia naar alle redelijkheid.

‘Dood zoals de kippen doodgingen toen de slang ze te pakken kreeg?’ vroeg Horatius plotseling vanaf de vloer.

‘Als ze doodgegaan is,’ zei Isobel, ‘waarom mag ik dan niet zéppen dat ze doodgegaan is?’

‘Kinderen,’ zei kolonelsvrouw Hartington-Davis. Ze was klaar met de strik om Letitia’s vlecht en bracht nu haar handen naar haar voorhoofd. Ze zag eruit alsof ze ieder moment weer kon gaan huilen, dacht Isobel. ‘Kinderen. Ik voel weer hoofdpijn opkomen. Willen jullie alsjeblijft gaan spelen? Meisjes, neem Horatius mee.’

Mevrouw Hartington-Davis kreeg bijna overal hoofdpijn van. Lezen. Ruzie. Parfum. De zon.

‘Ik heb net gezegd dat ik niet speel,’ zei Isobel. ‘Daar doe ik gewoon niet aan.’

‘Ik speel niet met meisjes,’ zei Horatius.

Maar Letitia zei: ‘Laat ze maar aan mij over, mama. Ik neem ze wel mee naar het dek.’

‘Ik hoef nergens mee naartoe genomen te worden,’ zei Isobel, maar mevrouw Hartington-Davis lag al languit op Letitia’s bed, met een hand voor haar ogen geslagen.

Letitia pakte Horatius bij de hand en leidde hem de hut uit.

Hij ging gewillig met haar mee, en Isobel volgde schoorvoetend. Haar benen waren heel warm, en haar kousen zo ver afgezakt rond haar enkels dat het nu al akelig voelde.

‘Mama heeft vaak hoofdpijn,’ zei Letitia wijsneuzerig. ‘Omdat ze papa mist. Ik mis papa ook, maar we zien hem gauw weer.’ Ze zei het alsof ze iemand napraatte die dat tegen haar had gezegd.

‘Ik zie mijn vader nooit meer,’ zei Isobel. ‘Hij is ook dood.’ Ze wilde dat Letitia zich daar rot door zou voelen, maar Letitia leek het amper te horen.

‘Is iedereen die jij kent dood?’ vroeg Horatius.

‘Ik denk het wel,’ antwoordde Isobel. ‘Behalve jullie.’

‘Ben je ooit eerder op een schip geweest?’ vroeg Letitia. Om van onderwerp te veranderen, wist Isobel. Dat deden grote mensen ook altijd.

Isobel gaf geen antwoord.

‘Ik heb al vier keer op een schip gezeten,’ zei Letitia. ‘Met deze keer erbij. Ik ben twee keer in Engeland geweest, als je de keer dat ik daar geboren werd meetelt. Jij bent daar niet geboren.’

‘Dat maakt me niks uit,’ zei Isobel. Het maakte haar wel uit, al wist ze niet goed waarom.

‘Je bent niet eens één keer in Engeland geweest om daar geboren te worden,’ zei Letitia. ‘Jéétje, zeg.’ Ze hield de ‘e’ heel lang aan.

‘Ik ben nooit in Engeland geweest,’ zei Horatius.

‘Maar je bent wel Engels,’ zei Letitia. ‘Want je bent mijn broer en dat maakt jou Engels, want je kunt niet allebei iets anders zijn als broer en zus. Maar zij is niet Engels.’

‘Ik wil helemaal niet Engels zijn,’ zei Isobel fel.

‘Wat ben je dan?’ vroeg Letitia. ‘Een inlander?’ Letitia’s toon had plotseling iets onaangenaams, iets hards en donkers, als aangebrande suiker. Het klonk totaal niet als Letitia’s gewone

stem. Ook nu weer, dacht Isobel, was het alsof ze iets nazei wat ze van iemand anders had gehoord.

Isobel werd vuurrood. De kleur zag er raar uit op haar bleke, gelige wangen en gaf haar plotseling een levendigheid die ze anders nooit had. ‘Ik ben geen inlander.’

‘Bedienden zijn inlanders,’ zei Letitia. ‘Misschien ben je een soort bediende.’

‘Niet waar,’ zei Isobel op scherpe toon.

Ze voelde dat ze steeds bozer werd. Ze was altijd al opvliegend geweest, maar ze kreeg zo langzamerhand de indruk dat haar opvliegendheid Letitia niet raakte. Ze had nog nooit hoeven discussiëren met iemand van haar eigen leeftijd. Letitia zou wel eens een speciaal geval kunnen zijn. Bovendien voelde Isobel zich niet zo zeker van haar eigen argumenten.

Ze had inderdaad altijd alleen maar mensen uit India ontmoet – ‘inlanders’ – die bediende waren: dat gedeelte klopte. Al had ze natuurlijk ook niet erg veel mensen ontmoet. De bungalow in de heuvels waar ze was opgegroeid lag overal heel ver vandaan, en niemand had ooit zijn kinderen meegebracht om met haar te spelen.

Maar haar vader en moeder hadden alleen witte vrienden; de officieren en officiersvrouwen die naar de etentjes met de kaarsen en de dansavondjes kwamen waren allemaal witte mensen geweest. Isobel was er tamelijk zeker van dat ze zelf ook wit was. En het was ook zo dat de Indiase bedienden een diepe buiging voor haar hadden moeten maken, met de rechterhand op het voorhoofd, en dat ze moesten doen wat zij zei. Zo was het nu eenmaal. Het was nooit bij Isobel opgekomen om daar vragen bij te stellen, maar nu Letitia het zei, klonk het ineens nogal onaangenaam. Het klonk ook – zelfs in Isobels oren – nogal oneerlijk.

Maar Isobel wist niet beter, dat was het probleem. Het was altijd zo geweest, zo hadden de grote mensen de wereld gemaakt, en Isobel zou het nooit in twijfel getrokken hebben

als Letitia haar – Isobel! – niet een ‘inlander’ had genoemd. Ze wilde geen bediende zijn. Maar plotseling besepte ze dat de inlanders waarschijnlijk ook geen bediende wilden zijn, en dat bezorgde haar een raar gevoel diep in haar buik. Ze werd er een beetje misselijk van. Misschien kwam het door het deinen van het schip.

Letitia wilde de trap weer op lopen, met Horatius als een hondje achter haar aan, maar ineens draaide ze zich om. ‘Als je geen inlander bent en je bent niet Engels, wat ben je dan wel?’

Isobel zei niets.

‘Je moet iets zijn,’ zei Letitia. ‘Dat moet. Eén ding, je moet kiezen. En Engels ben je niet, dus wat blijft er dan over?’

‘Wat blijft er óver?’ zei Horatius haar na.

‘Ik mag zelf uitmaken wat ik ben,’ zei Isobel, maar het voelde als een tamelijk zwak antwoord.

‘Niemand mag zelf bepalen wat hij is,’ zei Letitia minachtend, op de toon van een volwassene, en Horatius en zij liepen de trap op en een zware metalen deur door naar buiten, het dek op, waar de zon heel fel scheen.

Isobel keek hen na en gluurde toen naar links en naar rechts. Er was verder niemand te zien, en Letitia en Horatius keken niet om. Dus sloop Isobel weg, de lange, vertakte gangen door naar het ruim van het schip.

EN ALLEN DIE MET HAAR MEEVAREN

Week 1, dag 7

DE ARABISCHE ZEE

Ze waren zeven dagen – acht nachten – onderweg toen Isobel het zag.

In de vierde nacht had ze ontdekt dat je ongezien naar het dek kon gaan. Er waren twee gangen met hutten, rij A en rij B, en hun hut lag aan rij A. Dat was veel fijner, vond Isobel, want rij A had de trap met de deur naar het dek.

Om buiten op het dek te komen moesten de mensen van rij B de hele gang door lopen, en dan via de zware branddeur eerst naar rij A voordat ze zelfs maar een vleugje zoute lucht konden opsnuiven. De deur tussen beide gangen werd overdag opengehouden met iets zwaars, maar 's nachts was hij vergrendeld voor het geval er brand zou uitbreken, en de deur was zo zwaar dat alleen de sterkste steward hem 's morgens kon openduwen.

Maar de mensen van rij A konden naar buiten glippen wanneer ze maar wilden.

Isobel had inmiddels aardig goed door hoe het schip in elkaar zat. Hún deel van het schip, tenminste, want je kon nergens anders komen.

Het was eigenlijk een postschip: veel kleiner dan de gewone boten, althans, dat had Letitia gezegd. Ze voeren mee op een postschip omdat er op het gewone schip geen plaats was geweest.

Er waren twee gedeelten: een deel voor de bemanning en

een deel voor de passagiers zoals Isobel. Ze had haar best gedaan om op het bemanningsgedeelte te komen, gewoon om een beetje rond te kijken, maar een potige matroos had haar tegengehouden en teruggestuurd naar haar eigen dek.

‘Jij hoort hier niet,’ had hij gezegd, en het was waar: de bemanning bestond uit grote kerels en zij was een klein meisje. En ook al zou hij haar niet gezien hebben, dacht ze nors, dan zou ze er nooit gekomen zijn. Het was voor de matrozen onmogelijk om op het passagiersdek te komen en de passagiers hadden geen toegang tot het dek van de matrozen. Alleen de kapitein en de purser konden heen en weer lopen, maar daarvoor moesten ze door de vertrekken van de kapitein heen, en de vertrekken van de kapitein waren altijd op slot. Isobel was een vindingrijk kind, maar zelfs zij moest toegeven dat het niet te doen was.

Maar misschien was het ook wel beter zo, want er waren zónder de matrozen al genoeg mensen om in de gaten te houden op het schip. Dertig, had ze de eerste morgen gedacht, en daarna, op de tweede dag – toen ze alle naamplaatjes op de deuren van de hutten had geteld – zevenentwintig. Zevenentwintig mensen om te bekijken, inclusief haar eigen gezelschap en twee lelijke baby’tjes: dat was de tweeling van een majoor uit Colombo die pasgeleden weduwnaar was geworden. Zeventwintig, dat waren een hoop mensen, en voor sommige kinderen zou het knap lastig zijn om ze allemaal in de gaten te houden. Maar niet voor Isobel. Ze was hier goed in, en ze vond het leuk: het leek eigenlijk best wel op spelen, dacht ze, maar dan leuker. Het was net een verhaal, maar dan in het echt.

Isobel wist intussen van bijna alle naambordjes op de hutdeuren welke mensen die ze aan dek had gezien erbij hoorden. Ze miste nog maar twee personen, met de achternaam Khan, van de hut naast die van hen. Zij kwamen blijkbaar ook niet naar de eetzaal, en dat noteerde Isobel in haar boekje als verdacht.

Verder leken er zich geen verdachte personen op te houden in de passagiershutten. Er waren twee Russische zussen, de ene dun en de andere heel dik. En een heel rijke Amerikaanse dame – mevrouw Caroline Drake – die geboren was in New York en diamanten droeg om haar hals en op haar zijden tulband (waarvan ze een verzameling had in alle kleuren van de regenboog) en van wie de man dood was. Isobel had een grote hekel aan mevrouw Drake, omdat ze op de eerste dag met een raar hoog stemmetje tegen haar had gezegd: ‘Ben jij wees? Ik ben ook wees, liefje, dus ik begrijp het.’ Isobel had haar boos aangekeken en was weggehield. Iemand met zoveel diamanten kon onmogelijk dingen begrijpen. En voor volwassenen was het heel wat anders om wees te zijn.

Er was een Franse familie die hoofdzakelijk uit erfgenames bestond en een magere, kale Zweed die helemaal niet van de zee hield. ‘God zegene haar en allen die met haar meevaren,’ had de Zweed gezegd toen ze wegvoeren van de kade, waarbij hij een klopje tegen de zijkant van het schip gaf. Het waren de laatste opgewekte woorden die iemand hem had horen zeggen. Sindsdien zag hij nogal groen. Verder was er nog een Engelse lord die beroemd was vanwege zijn sterrenkijkerij, een man met een krulsnor en een bos goudblonde krullen waaraan zelfs Letitia maar moeilijk kon tippen; zijn Indiase persoonlijke bediende, die steeds liep te redderen aan dek en die zijn zwarte haar strak over zijn voorhoofd gekamd droeg, alsof het erop geschilderd was; dan de geheimzinnige Khans aan de ene kant naast hun hut en aan de andere kant een Duitse dokter, Doktor Weiss. Hun eigen hut was het minst interessant van allemaal, dacht Isobel chagrijnig. Aan Letitia was níets leuk, ze was het irritantste meisje dat Isobel ooit had ontmoet. En dat zou ook het geval zijn geweest als Isobel honderden meisjes had ontmoet. Het kwam niet alleen door haar glanzende haar en die schone, frisse jurkjes; het was vooral omdat ze altijd precies was waar Isobel wilde zijn.